

Борис Вакавич

ПЧЕЛИЦА

Фот. Х. Р. Г. н.

А. К. Ш. н.

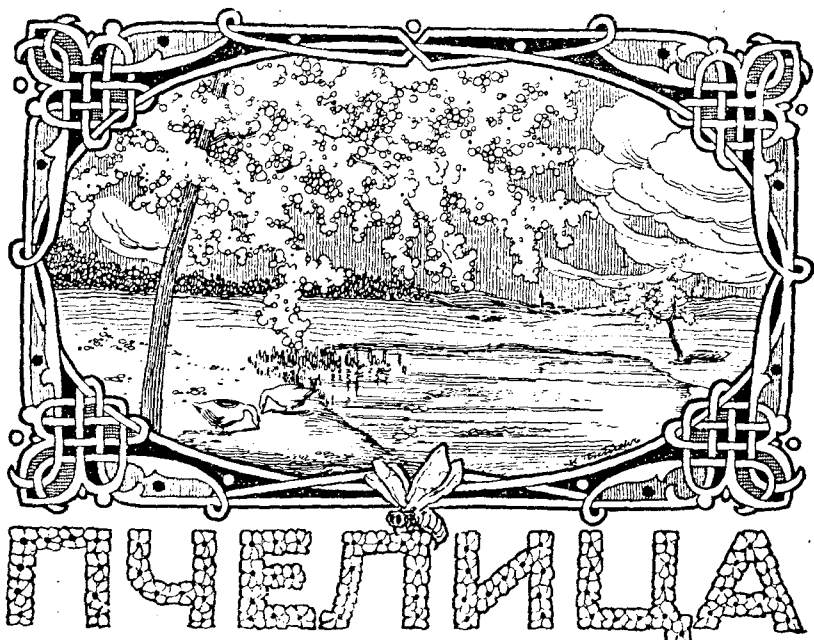
Списанието е прѣпорѣчено за учил.

Летѣхме. . . Всѣки мигъ Не сплаши ни тогазъ
 Изъ нашитѣ гърла На турци диви вой. . .
 Изтрѣгваме съ викъ: Готови сме тозъ часъ
 „Напрѣдъ! На ножъ! Ура!“ Да почнемъ пакъ новъ бой!

Юначенъ духъ крѣпи
 Сърдцата наши пакъ
 Срамъ никой не търпи
 Не скланя се прѣдъ врагъ.

Л. Бобевски

Год. II.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Кн. 5

Теменужка.

Мила теменужке, Много те обичамъ! Изъ гора ли ходя — Спирамъ се, надничамъ.	Искамъ да те видя, Па да те пригърна, Съ китка миризлива Дома да се върна.
--	---

Сладка теменужке, Какъ да те наричамъ! . Много ми си мила, Много те обичамъ!	Ти си на цвѣтята Първа хубавица; Ти си първа радостъ На мойта душица.
---	--

Мила теменужке,
Какъ да те наричамъ! . . .
Много ми си драга,
Много те обичамъ!

Ц. Калчевъ.

Щомъ пукна кукуряка главица и поточето зашушна сладостно край раззеленили бръгове, Минка затича къмъ кѣщи и закрѣщѣ — Мамо-о, баба Марта започна, хайде завържи ми мартенката!

Залисаната въ работа майка не дочу вика на Минка, но изведнажъ едно ново силно „Мамо-о-о!“, се понесе изъ двора и замръ въ сърдцето на майката. Тя трепна и затича къмъ двора. Когато видѣ засмѣната Минка, тя ѝ се закани съ прѣстъ — ухъ, Минке, изплаши ме! Защо крѣщишъ така?

— Мамо, баба Марта захвана. Завържи ми мартенката, ей тукъ мамичко, говорѣше Минка, като протѣгаше юмручето си, бѣличко, валчесто като захарче.

Тукъ мамо, тукъ ми я завържи . . . мойта мартенка! — тананикаше Минка, когато майка ѝ завързваше шарената осукана прѣжда.

— А, сега, припкай! — каза майката, цѣлуна Минка по зачервенитѣ бузки и влѣзе въ кѣщи.

* * *

Излѣзе Минка на улицата, но очитѣ ѝ все въ мартенката. Извила крадливо очи, гледа ту червенитѣ нишки, ту не ще ли се покажатъ нейнитѣ дружки по игра.

Ето, Анка припка отъ срѣща, дърпа мартенката си и говори:

— Мико-о, вижъ моята мартенка!

— Ами моята-а? цѣка Минка съ уста и показва свитото си юмруче.

— Ха, твоята нѣма синичко-о, вижъ моята има, казва Анка, щомъ забѣлѣзва, че Минкината мартенка е само съ бѣли и червени нишки.

Минка се спрѣ, загледа мартенката си и извед-нажъ затича къмъ кѣщи.

— Мамо-о!—не ща, не ща такава мартенка! Искамъ съ синичко! Анка има съ синичко. Хайде, мамо, по-скоро! плаче Минка и дърпа майка си.

— Е-е, каква си немирница! Не ме оставяшъ да работя. Хайде, на ти и синичко! Вижъ, сега мартенката ти стана по-хубава.

Виждашъ ли? Нишката е синичка, като очички-тъ ти. . .

Заприпка Минка къмъ улицата и весело крѣши:

— Анке-е-е, и моята има синичко, и моята-а!! . .

Стои Минка прѣдъ вратата, издигнала главица на торѣ и гледа не ще ли се мѣрне нѣкѣдѣ бързо-крила лястовица, та да мушне мартенката си подъ камъче. И, когато слънцето скриваше послѣдния си лѣчъ и

настъпваше вечерната дрезгавина, Минка въздъхваше тежко и казваше:

— Нѣма, и днесъ нѣма лястовици!

Рано на другия день Минка е пакъ на улицата. Вперва погледъ въ синитѣ небеса и гледа не ще ли се мѣрнатъ чернитѣ крилѣ на очакваната гостенка.

Изведнажъ Минка трепна. Едни черни крилѣ замахнаха надъ главата ѝ. Тя извика отъ радостъ „Мамо, дойде!“ Но още не казала послѣдната дума, видѣ, че се измами. Чернитѣ крилѣ бѣха на врана.

— Ухъ, врано! измами ме! Махни се! — Ядосано ѝ кръщи Минка.

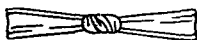
Но ето, далечъ, далечъ нѣкъждѣ задъ високитѣ тополи летятъ орлякъ черни птички и пълнятъ въздуха съ веселото си чуруликане. И, когато надъ прѣхластнатата Минка лястовицитѣ замахаха голѣмитѣ си крилѣ, тя закрѣщѣ:

— Мамо-о, дойдоха, мамо! Скоро ми тури мартенката подъ камъчето!

* * *

Казватъ, че когато майка ѝ махнала слѣдъ врѣме камъчето, Минка много плакала. Подъ камъчето намѣрили голѣмъ червей.

Ст. Чешмеджиевъ.

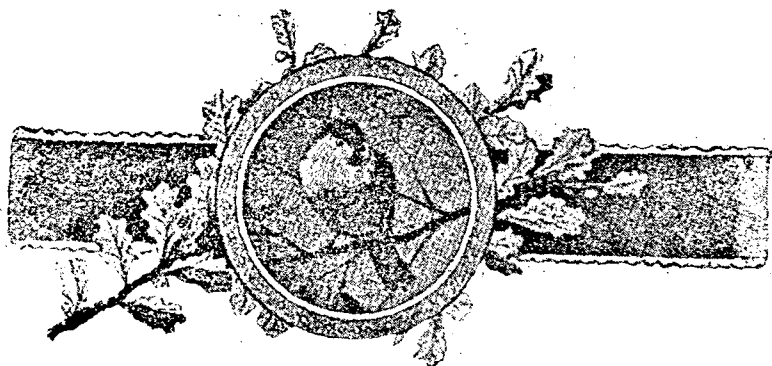

Баба Марта.

Марта тукъ се припекува
И съ дѣцата се шегува:
Ту имъ прѣсне малко снѣгъ,
Ту ги кичи съ кукурякъ.

Прѣзъ дъждливитѣ ѝ дни
Дѣто искашъ погледни,
Вредомъ новъ животъ кипи:
Пролѣтъ, пролѣтъ идешъ ти!

Цв. Парашкевовъ.

ЧУЧУЛИГА.

(Станиславъ Околовичъ).

Бѣше ранна пролѣтъ. Тукъ-тамъ по долчинитѣ се бѣлѣеше още снѣгъ и земята още не бѣ успѣла да се облѣче въ зелената си прѣмѣна, а малката птичка вече се върна отъ топлитѣ страни.

Тази птичка бѣ чучулигата.

Тя тѣй обичаше родината си, че съ тѣга я напушаше на есенъ и отлагаше отъ день на день своя отлетъ. Но настанаха студове, мухичкитѣ се изгубиха, скриха се и насѣкомитѣ и тя нѣмаше съ що да се храни и ще — не ще трѣбваше да я напусне и ведно съ другитѣ да отлети далечъ въ топлитѣ страни.

Но тамъ тя не виеше гнѣздо, не носѣше яйца и не отглеждаше малки, а тѣжеше за родината си и чакаше день по-рано да се върне пакъ назадъ.

Сега, завърнала се измѣчена отъ дългото пѣтуване, съ отслабнали и умалѣли крила, тя се спушна надъ влажната земя и радостно заогледва роднитѣ си поля и долини.

Като си отпочина и доби отново сили, тя се издигна високо изъ облацитѣ и прокѣнтѣ въздуха отъ чудната ѣ пѣсенъ.

Тя благодарение Твореца, че ѣ е помогналъ да види пакъ роднитѣ си поля; тя молѣше слнцето да грѣе по-топло и ѣ стопли измръзналата отъ зимнитѣ студове земя; тя ви-каше орача въ полето на работа.

И той не закѣснѣ да излѣзе. Съ плугъ, тегленъ отъ брѣзи волове, той излѣзе на полето, подигна очи, видѣ чучулигата високо въ небето, прѣкрѣсти се и зацѣпи земята.

Чучулигата се кѣпѣше въ въздуха. Тя ту се издигаше на високо, ту се спущаше надолу, ту съ разперени крилѣ за-ставаше на едно мѣсто и пѣеше, пѣеше, пѣеше ненаситно.

А на земята работата вървѣше. Изораха ѣ и засѣха.

Това и чакаше чучулигата. Нейната дружка отдавна очакваше да си свие гнѣздо. Сега тѣ двѣтѣ се спустнаха долу, избраха си мѣсто между овеса и свиха гнѣздо.

— Да, тука ще ни е тихо и спокойно, каза женската и разрови съ крака рохкавата земя.

Изравниха трапчинката, настлаха я съ мѣхъ, суха трѣва и пухъ и гнѣздото бѣ вече готово. Женската легна въ него да снесе яйца, а мѣжката литна на горѣ, ту се гушеше изъ облацитѣ, ту се спущаше като стрѣла надолу, а звѣнката ѣ пѣсень оглашаше околността.

Ето въ гнѣздото има вече едно яйце, ето и второ, и трето, че ставатъ и петъ. Женската ги топли съ мекия си пухъ, покрива ги съ крилцата си, а мѣжката пѣе весели я и я храни съ мухи и насѣкоми.

Най-послѣ отъ едното яйце се излюпи едно пиленце и силно завика : „Искамъ да ямъ!“ Ето и друго завика, и трето, и четвърто. . . . И всички дружно викатъ : „Искаме да ядемъ!“

Мухи, комари, червейчета и брѣмбари гинатъ безчетъ. Чучулигата ги лови и носи да нахрани гладнитѣ си дѣчица. Каква тежка работа за горкитѣ родители. А колко работа ги чака още! Тѣ трѣбва да ги учатъ да летятъ, да

се гуркатъ въ въздушни океани и хубаво да пѣятъ.

Още хубаво не порасли имъ пера, а майка имъ ги напушта и отива въ друго гнѣздо да носи яйца.

— Лѣтото е кжсо, казва тя, трѣбва да се бърза за доесень да имаме и втори дѣца.

Бащата скри малкитѣ въ гнѣздото, затрупа ги наоколо съ суха трѣва и листа и хврѣкна да имъ търси храна.

— Стойте мирно, не викайте, каза имъ той, да не ви чуе котката или ястреба, нашитѣ най-страшни врагове, азъ скоро ще се върна.

Усилна работа прѣдстоеше на бащата, но той отъ нея се не бои. Той успѣшно е отгледвалъ по два пѣти дѣца на лѣто и сега ще ги отгледа. И каква радостъ, каква гордостъ за родителитѣ тогазъ? . . . Каква приятностъ за насъ, дѣца, да слушаме звѣнката пѣсень на чучулигата! . . .

Босила.

— Босило, дъще Босило,
Защо ли заранъ не пѣешъ;
Низъ равни двори, Босило,
Защо се сладко не смѣешъ?

За вода като отивашъ,
Не дрънкашъ мѣнци ковани;
Снага си като извивашъ,
Не трепкатъ скжпи гerdани.

Глава си свела, Босило,
Надолу, като вдовица
Слѣдъ скжпо, дъще, носило,
Слѣдъ скжпа жалба първица.

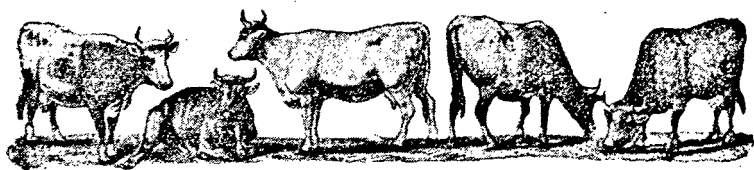
Младина, дъще, отива,
Попѣй на младостъ, лудувай!
На старостъ сърце истива —
Тогасъ ми седи, мирувай!

Босила майци продума:

— Измрѣха, мамо, ергени,
Пустѣ хорó и друма,
Реднѣятъ моми засмѣни.

На бой, горкитѣ измрѣха,
На бой вѣвъ пусти полета;
Отъ нигдѣ сладка утѣха
За скръбна майка и клета.

Ахъ, какъ ли, мамо, да пѣя! —
Тжга ми пълни гърдитѣ —
Когат'се, майко, засмѣя,
Сълзи ми бликватъ въ очитѣ.

Добритѣ другари.

(Случка отъ наводнението).

Малко настрана отъ селото Върбовка, на брѣга на една малка рѣкичка стоеше усамотена воденица. Воденичарътъ дѣдо Колю имаше при себе си за другари само кучето Шарко и внучето си Борю. Тѣ бѣха отъ друго село и прѣзъ ваканцията Борю отиваше на воденицата при дѣда си, за да му бѣде другаръ и да му помага въ това, което може.

Борю твърдѣ много обичаше кучето Шарко и постоянно съ него си играеше при колибката, която дѣдо Колю бѣше му направилъ. Шарко бѣше голѣмо и лошо куче. Денемъ стоеше вързанъ до колибката си, а само нощемъ ходѣше на свобода и пазеше воденицата. Никой не смѣеше да се приближи нощемъ до воденицата, ако не се обадѣше, а Шарко познаваше мелничаритѣ, които идѣха съ кола да мѣлятъ брашно, — тѣхъ не лаеше той.

Единъ празниченъ день дѣдо Колю бѣше отишелъ до селото. Останаха на воденицата само двамата другари. Незабѣлѣзано тѣ минаха половината день въ игра. Къмъ обѣдъ небето бърже се затъмни. Тъмни гъсти облаци закриха слънцето, — притъмнѣ.

— Дъждъ ще вали, Шарко, каза Борю на кучето, като го погали по меката козина. Влѣзъ си въ колибката за да се не изквасишъ, а азъ ще влѣза въ воденицата. — И добритѣ другари се раздѣлиха.

А въ това врѣме на небето ставаше нѣщо страшно: свѣткавици една слѣдъ друга блѣстѣха, загърмѣ силно продължителна гърмотевица и слѣдъ малко завалѣ силенъ проливенъ дъждъ, — изливаше се като изъ ржавъ.

Вжтрѣ въ воденицата бѣше станало тъмно. Борю го достраша и отиде до прозореца да гледа навънъ. Но тамъ той видѣ една страшна картина: малката и тиха по рано рѣкичка, сегѣ бѣше се съвсѣмъ промѣнила. Водата ѝ бѣше прѣлѣла брѣговетѣ, течеше буйно и влачеше сухи клони отъ дървета, покосѣно сѣно, снопе жито и др. т. Още малко и водата започва да залива двора на воденицата и течеше право къмъ колибката на Шарко. Ето я, че достигна и до тамъ и започна бѣсно да се блѣска у слабата кѣщичка. Шарко излѣле отъ колибката помъчи се да избѣга, но не можа — вжжето го не

пушаше. Тогава той се изправи, плахо завия и поглеждаше към воденицата, — водата го бѣше почти залѣла.

Борю изтрѣпна отъ тази картина. Доброто имъ куче загинва, то трѣбва да се спаси. Ето кѣщицата му се наведе на една страна, — покрива ѝ бѣ отнесенъ. Още малко и тя ще заплава, а заедно съ нея и Шарко.

Въ мигъ той изкочи навънъ, слѣзе по стълбата долу, нагази до поясъ въ водата и бързо закричи къмъ Шарко. Едва се държеше да не го отвлече водата. Съ голѣма мъжа достигна той до Шарка, хвана вжето, съ което бѣше вързанъ, бързо го отвърза и пушна на свобода. Шарко заплава къмъ вратата на воденицата и слѣдъ малко бѣше спасенъ.

А дѣжда валѣше все по-силно и по-силно. Водата бѣше придошла още по голѣма и силнитѣ ѝ вълни събориха момчето. Помъчи се то да се изправи на краката си, но не можа, падна на гърба си и водата го понесе. Борю видѣ опасността за себе си и започна да надава отчаени викове, но кой ще го спаси? — Нѣмаше живъ човѣкъ въ воденицата.

Като чу викатъ на своя другаръ, Шарко бързо се хвърли въ водата, заплува къмъ момчето, настигна го, налапа съ жбитѣ си дрехата му и го помъкна къмъ пруста на воденицата.

Така двамата другари единъ на другъ си спасиха живота отъ придошлата вода.

В. Даскаловъ.

Пролѣтъ

Подъ трънака голи —
Ранното кокиче
Гледа ни привѣтно —
Радостно наднича...

Тѣй само саминко
Какъ ли се рѣшило?..
Пролѣтъ вечъ настѣпва —
Било що е било!..

Тр. Симеоновъ.

Б. Раненски

Умното куче.

Привечеръ рѣката утихна и вждицитѣ не се люлъеха. Край брѣга ѝ на разни мѣста бѣха насѣдали на купчини по 3—4 селски момчета и слѣдѣха вждицитѣ си.

Изведнажъ едно извика:

— Момчета, гледайте, това куче! . . .

— Кждѣ е?

— Хе, тамъ въ градината на кмета. Вчера отъ града го доведе той. Бѣло съ черни петна.

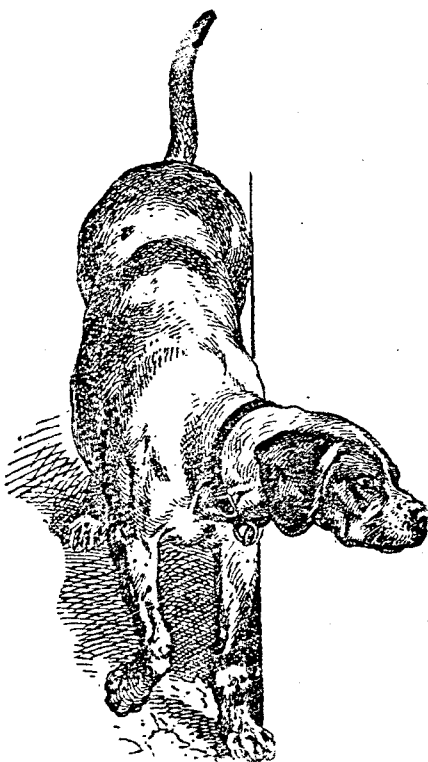
Наистина, въ градината имаше едно голѣмо, силно куче, съ тънки и високи крака, съ гладка и мека козина.

— Какъ се огледва! Не знае кждѣ да иде...

— Какъ ли го викатъ?

— Не знамъ. . .

— То е учено, — каза едно момче, — азъ видѣхъ какъ кмета му хвърли шапката въ рѣката и то я извади.

— Лъжешъ!

— Богъ да ме убие! Защо ще ви лъжа?

— Чакайте! . . . извика друго момче, взе една пръчка отъ плета, хвърли я въ рѣката и извика:

— Вземи я! Вземи я!

Пръчката бѣ отишла доста навжтрѣ. Кучето се спусна въ водата и заплава къмъ нея. Само главата му се едва виждаше.

Радостъ обзе дѣцата. Тѣ завикаха, зацапахъ съ ржцѣ и заподскачаха. Далечнитѣ момчета, като чуха тѣзи радостни викове, оставиха вѣдицитѣ си и дойдоха при тѣхъ.

Кучето доплува до пръчката и я налапа въ устата си.

— Налапа я! Налапа я!

— Ето връща се!

— Съ жбитѣ си я държи! Гледайте!

И всички се затекоха до брѣга, чакаха, протѣгаха ржцѣ, махаха съ шапки. Кучето не се смущаваше отъ виковетѣ и маханията на момчетата. То спокойно си излѣзе на брѣга и сложи пръчката на земята. Момчето я взе и се приготви пакъ да я хвърли, но друго момче го изпрѣвари и хвърли шапката си.

— Тичай! Вземи я! Донеси я! завика то.

Кучето се огледа, видѣ какъ шапката падна въ водата и веднага се хвърли въ рѣката да я извади. Като черно петно се чернѣеше шапката въ водата и кучето плуваше точно къмъ нея. Тоя пжтъ то, съ кашѣ, по трудно плуваше, — чуваше се тежкото му дишане.

То стигна шапката, взе я и се върна назадъ. Плуването съ шапката въ уста му бѣ по-трудно. Водата се вълнуваше, пѣнѣше се и заливаше ушитѣ му, но все пакъ то стигна до брѣга.

Запѣхтѣно излѣзе то и сложи шапката на земята. Вода течеше отъ него.

Момчето си взе шапката. Но въ сжщата минута се чуха десетина гласове и като черни птици полетѣха надъ рѣката десетина шапки. Рѣката ги понесе изъ течението и тѣ се зачернѣха въ бистрата вода.

— Тичай! Вземи! Скоро! Донеси ги! — викаха момчетата.

Но кучето не искаше вече да ги слуша. То избѣга въ градината и почна да се облизва.

— Шарко! Мурджо! Нептунъ! Наполеонъ! — викаха момчетата.

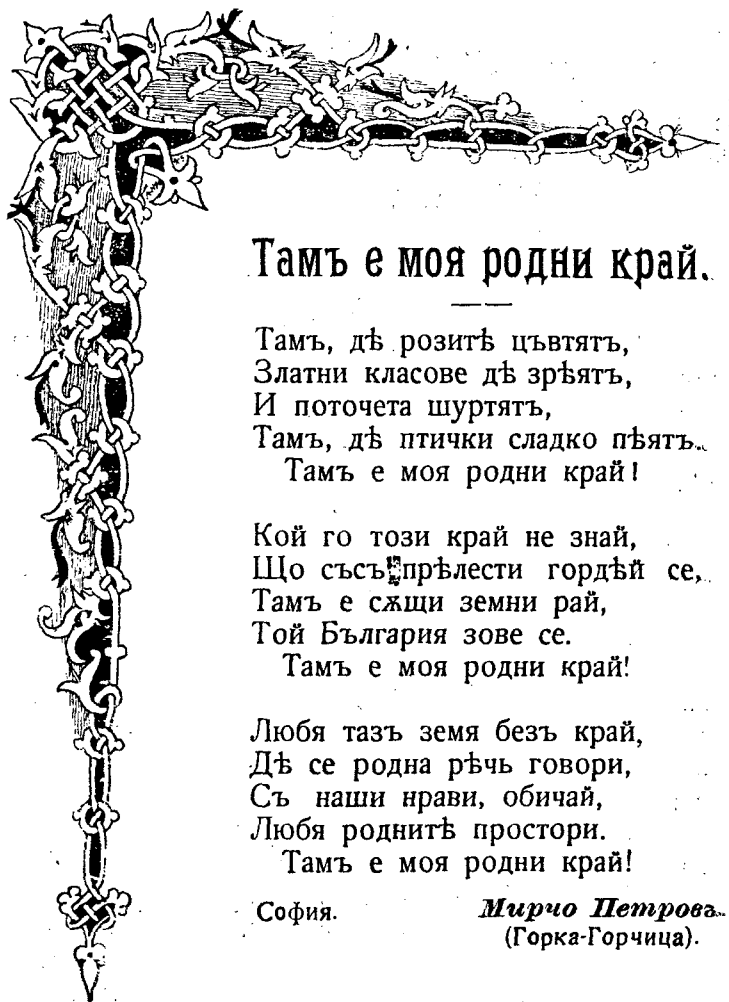
Но всичко бѣ напраздно. Кучето спокойно си легеше и се облизваше.

— Шапкитѣ се намокриха и почнаха да потъватъ, — извика едно момче и тѣ едва се виждаха вече.

Чакъ сега се сътиха тѣ да се съблѣкатъ и сами да си извадятъ шапкитѣ.

Прѣведе: *М. Д. Н.*

Тамъ е моя родни край.

Тамъ, дѣ розитѣ цѣвтять,
Златни класове дѣ зрѣять,
И поточета шуртятъ,
Тамъ, дѣ птички сладко пѣять.
Тамъ е моя родни край!

Кой го този край не знай,
Що съсъ прѣлести гордѣй се,
Тамъ е сѣщи земни рай,
Той България зове се.
Тамъ е моя родни край!

Любя тази земя безъ край,
Дѣ се родна рѣчь говори,
Съ наши нрави, обичай,
Любя роднитѣ простори.
Тамъ е моя родни край!

София.

Мирчо Петрова.
(Горка-Горчица).

Разкази за вълцитъ.

IV.

Разказа на овчарчето.

Запасло се бѣше моето вакло стадо въ ливадето, край нискостълбения шубракъ. Хрупкаше то сладко, сладко зелената сочна трѣвица, прѣдвождано отъ виторогия ми кочъ. Яснозвученъ звѣнецъ пригласяше на хрупотенето му.

Бѣше слѣдъ обѣдъ. Слънцето се канѣше да залѣзе. Бѣше му останало копралъ, двѣ да изходи дневния си пжтъ и бързаше да се крие задъ далечнитѣ планини, които се синѣха на западъ.

Картината бѣше очарователна! Азъ не можахъ да избѣгна отъ изкушението да не засвирия съ мѣдния си кавалъ. Както водитъ на бистрия потокъ, ту тихо се лѣятъ, ту сладко шумятъ, ту очарователно бучатъ, кога се спусчатъ отъ нѣкое водопадче, тъй се лѣяха сладки звуци и отъ кавала ми.

Стадото ми още по съ стрѣвъ се запаси. Кавала ми, като ли че го подканяше на това.

Шаро и Мила — моитѣ вѣрни другари — пазителитѣ на стадото ми — се бѣха свили на кълбо, далечъ отъ него, и почиваха, спѣха, защото идущата нощъ ще сж на работа, ще сж на постъ при стадото ми. . .

Изведнажъ всички овце прѣстанаха да пасатъ, издигнаха глави и заудряха съ прѣднитѣ си крака о земята. Прѣкратихъ да свиря и заслѣдихъ да видя какво има. . . Въ това врѣме изъ шубрака изкочи вълкъ, който съ единъ скокъ се хвърли по направление на стадото ми. Той залови една овца за гърба съ голѣмитѣ си зъби и хукна да бѣга на надолѣ по ливадата. Овцата жално блѣеше. . . Азъ се слисахъ какво да правя първоначално, но скоро се опомнихъ. Изтеглихъ

револвера отъ чантата си и бумъ! . . по направление къмъ бѣгащия вълкъ. Той не се смути ни най-малко.

— Шаро, Мила, дръжете! извикахъ азъ.

Кучетата скочиха и литнаха да гонятъ вълка.

— Хж, хж, хж! . . ги окуражихъ азъ.

Двѣтѣ ми вѣрни кучета го запрѣслѣдваха още по-силно.

Вълка, заедно съ плячката си, се отправяше вече за храстето. Шаро го застигна и се хвърли върху му. Вълка остави овцата и се залови въ борба съ Шаро. Той го захвапа съ голѣмитѣ си уста за шията, но скоро го напустна, защото устата му бѣха избодени отъ желѣзнитѣ бодли, които Шаро носѣше на врата. Тѣ се здавиха наново. Захапаха се. . . Въ това врѣме пристигна и Мила на помощъ. Хвърли се и тя върху вълка и го задържа. . . Вълка нападна и двѣтѣ ми кучета. Той се борѣше мъжествено, но като видѣ, че не ще да се бори успѣшно съ двама неприятели, при първия удобенъ случай се отегли въ шубрака и търти да бѣга прѣслѣдванъ отъ моитѣ вѣрни стражари: Мила и Шаро. . . .

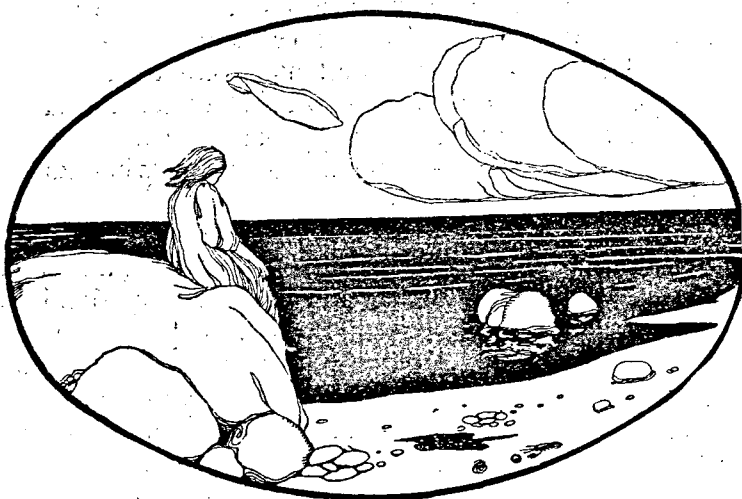
Азъ отидохъ при отвлечената овца. Намирамъ я лежи на земята. Изглежда ме умилно съ очитѣ си, като че моли за помощъ. Тя подигна главата си отъ земята и пакъ я сложи. Болезнено заблѣя. Наведохъ се надъ нея да търся нараненото мѣсто по тѣлото ѝ. Намѣрихъ двѣ рани на гърба ѝ, причинени отъ остритѣ жъби на хищния звѣрь! Изправихъ я. Тя запрѣстѣпя полека. . .

До като се занимавахъ съ овцата, Шаро и Мила се върнаха при менъ. Погалихъ ги по гърба. Тѣ доволни ме загледаха и завъртѣха опашки. Дадохъ имъ по коматъ хлѣбъ. . .

Овцата оздравѣ. На пролѣтъ ми обагни най-ранното агънце: едно хубавичко, черничко агънце!

Ч. Н. Чендовъ.

На чужбина.

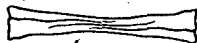
Тѣжно ми е, тежко ми е,
Самъ-самичѣкъ на чужбина,
Нийдѣ, братко, не ме свѣрта:
Дѣто седна, дѣто мина.

Въ кѣщи майка си заминахъ,
Съ дребни братя и сестрица;
Татко рано младъ почина
И остави я вдовица.

Черни нужди — бѣднотия,
Каленъ ратай — черъ чифчия,
Менъ отъ малѣкъ тукъ тласнаха
Самъ неволенъ гурбетчия . . .

Ехъ, родино, не за друго
Въ тебе ази ще се върна!
Тамо нищо свое нѣмамъ:
Свойѣ близки салъ да зърна. . . .

М. Симеоновъ.

ГОСТЬ.

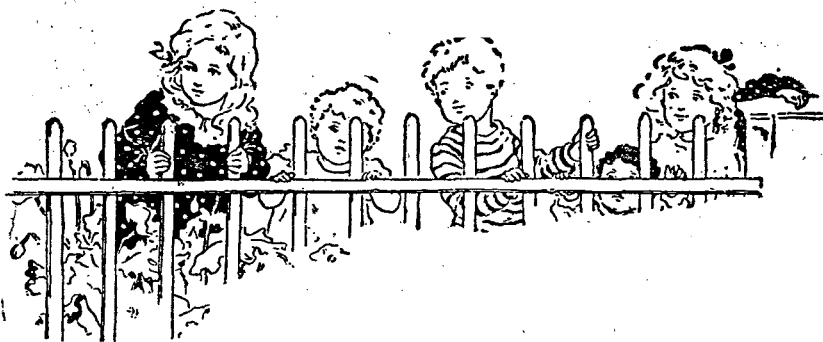
— Щуркелъ шаренъ съ дълга човка

Колко менъ,
Колко менъ,

Отъ далече прѣзъ морето
Идешъ тукъ,
Идешъ тукъ!

Но какъвъ отъ тамъ ми носишъ
Армаганъ,
Армаганъ!

— Млада пролѣтъ съ ясно слънце
И цвѣтя,
И цвѣтя!

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
ЗА ДВУСЕДМИЧНОТО ДЪТСКО СПИСАНИЕ

„ПЧЕЛИЦА“

год. II — 1915 год.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Прѣзъ втората си година „ПЧЕЛИЦА“ ще продължава да буди умътъ и сърцето на малкитѣ си читатели.

„ПЧЕЛИЦА“ ще запознава дѣцата съ всички прояви на всѣкидневния животъ. Тя ще ги учи на самодѣйность, трудъ и любовъ къмъ природата.

Прѣзъ втората година „ПЧЕЛИЦА“ ще даде на абонатитѣ си: 20 книжки съ отбрано съдържание и съ художествени илюстрации отъ специаленъ художникъ.

10 в. „Лястовичка“.

1-разкошенъ цвѣтенъ календаръ.

5 картинки изъ „освободителната война“. Изобщо „ПЧЕЛИЦА“ ще бѣде единственото у насъ дѣтско списание.

Въ „ПЧЕЛИЦА“ сътрудничатъ всички наши писатели и поети изъ дѣтската литература.

На настоятелитѣ се прави 10 на сто отстъпъ.

Абонаментъ 250 лв. прѣдплатени.

Абонирането става чрѣзъ всѣка телеграфо-пощенска станция, или направо въ редакцията София.

Адресъ: Редакция на сп. „ПЧЕЛИЦА“, Хр. Трънковъ, София, булевардъ Дондуковъ, 61.